

EL REMOLÍ DE L'ESVÀSTICA

Lluís Papiol Molné

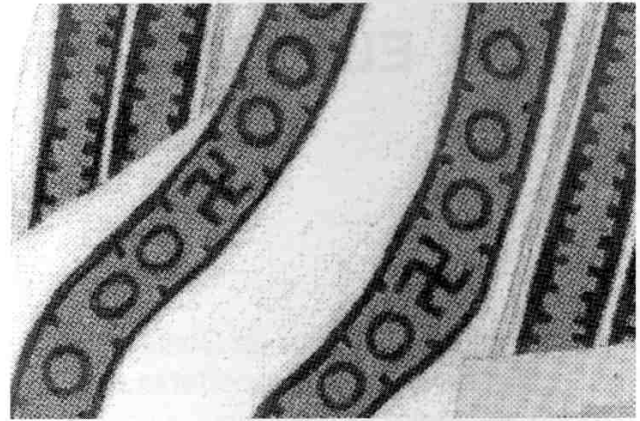
En el llibre *Estudis de Constantí*, 23, de l'any 2007, tinc publicat un article referent a dos símbols molt importants per a la comprensió i l'estima de tots els constantinencs. El primer fa referència a l'escut heràldic del Municipi i el segon a la bandera Municipal de color vermell amb la corona llorejada. Ambdós símbols són els que ens han aportat l'herència d'una millor identitat històrica.

Completant una mica més la interpretació d'altres símbols i, sobretot, un de molt especial i directament Imperial representat en el nostre Municipi, avui el podem agregar amb tota naturalitat als altres dos símbols, ja que ambdós provenen de les cultures mil·lenàries i, per a treure'ls de dubtes els diré que aquest tercer símbol és la creu gamada. Símbol del que tots o gairebé tots tenim un concepte negatiu perquè a l'Alemanya d'Adolf Hitler (fins el 1945) estava representada en totes les jerarquies militars, polítiques, afiliats i simpatitzants del partit polític anomenat Nacionalsocialista (nazi), que tant de mal va causar durant la Segona Guerra Mundial. A Alemanya, a l'any 1933 es va convertir en l'emblema del III Reich i, posteriorment, va ser el símbol del partit nazi. Per extensió, ha quedat vinculada a aquest corrent.

Vull completar una mica més aquests conceptes dels símbols perquè moltes vegades estem preocupats per algun d'ells i, solament per mirar-los ja ens causen furor o potser alegria en altres persones. Moltes vegades rebutgem algun símbol sense saber ni comprendre quina és la seva procedència. Normalment aquests caràcters són copiats dels que representaven i utilitzaven els grans personatges de la antiguitat i que, encara avui, es poden veure i tocar en els mosaics, pintures i en els brodats dels seus vestits.

En la cúpula de mosaics del monument de Centcelles, segle IV d.C. (avui Patrimoni de la Humanitat), en la càtedra nord (C-5) el personatge entronitzat porta en el seu vestit una vestis alba triumphalis amb clavi, molt àmplia i que llueix ornaments porpres i daurats formant uns cercles i, entre ells, una a cada costat de la vestis, porta dues creus esvàstiques dextrògires.

Un altre exemple el trobem en un paviment de mosaics (segle III d.C.) que es troba en el Museu Nacional Arqueològic de Tarragona. Aquest mosaic és rectangular

Dibuix i detall dels mosaics de la Cúpula de Centelles (S. IV d.c.). Catedra Nord (C-5)

Dibuix i detall dels mosaics de la Cúpula de Centelles (S. IV d.c.). Catedra Nord (C-5)

i mesura 5,37 metres de llarg per 3,56 metre d'amplada. Els seus dos quadres diferenciats estan compostats per dos dibuixos diferents: un és ornamental i l'altre està representat amb quatre creus esvàstiques dextrògires.

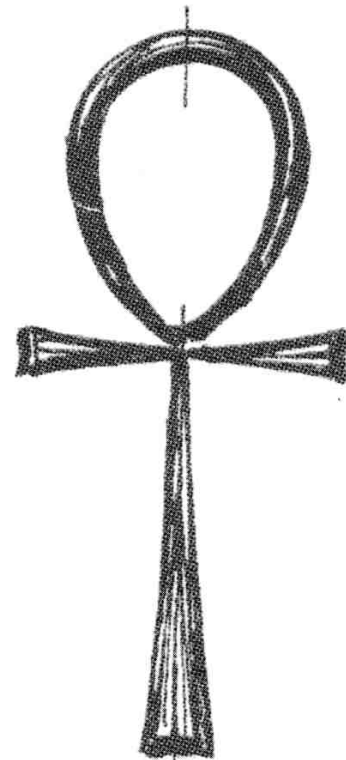
Aquests símbols també es troben representats en diferents monuments antics i medievals com per exemple: en les catacumbes de Roma, en la pintura mural asturiana (segles IX i X), en l'església de Valdediós estan representades aquestes creus en la volta de la nau central, en l'església de Santullana en els ornaments dels murs i en el sòcol, en l'església de San Salvador de Valdediós en la volta de la nau central i, així podem continuar donant un gran nombre d'exemples que ens fan comprendre una noció molt positiva referent a aquest significat de l'esvàstica i, al mateix temps, a continuació podem veure d'on prové la seva creació històrica, artística, cultural i religiosa.

Sobre el significat veritable i original de la paraula els diré que una creu gamada és una esvàstica, sent el més antic dels símbols coneguts i és propi del budisme. No estaven allà per casualitat sinó a propòsit, ja que per al budisme representa l'infinit. Esvàstica ve de la paraula sànscrita svàstica – 'sv' que vol dir 'bo', 'asti' que vol dir 'ser' i 'ka' com a sufix o terminació. També és anomenada creu gamada perquè el dibuix dels quatre braços de la creu és similar a la lletra majúscula gamma de l'alfabet grec.

L'esvàstica és un símbol antic, que té més de 3.000 anys, trobat molt abans del símbol antic egipci anomenat "ankh" que significa "el que viu, el vivent, la vida" i que s'aplicava a la divinitat de Pitom.

Ankh en mans del déu egipci Pitom.

"Ankh", símbol de la vida eterna. També és utilitzada per a la noció de "jurament" perquè donar la paraula és comprometre's de per vida, traïcionar aquesta paraula és perdre la vida.

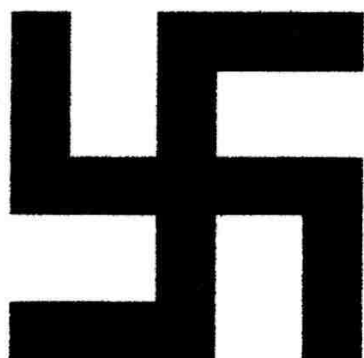
Aproximadament fa 3.000 anys la esvàstica s'usava de forma comú ja que han estat trobades en molts artefactes com objectes de ceràmica i monedes que vénen de l'antiga Troya (2.500 a.C.).

En èpoques remotes de la humanitat el sol era representat en principi amb un cercle, després va doblegar el cercle i finalment se li va gravar una creu, d'això va resultar una roda solar d'un raig. A vegades el cercle era solament esbossat breument, a vegades el sol representat simplement com una creu. Ara bé, quina relació té aquest amb l'esvàstica? En les excavacions que l'arqueòleg alemany Schieman va realitzar en la segona ciutat de Troya, va trobar uns dibuixos on l'esvàstica estava associada amb la roda crucífera i més concretament, els dos símbols tenien el mateix significat: ambdós eren el símbol sagrat del sol.

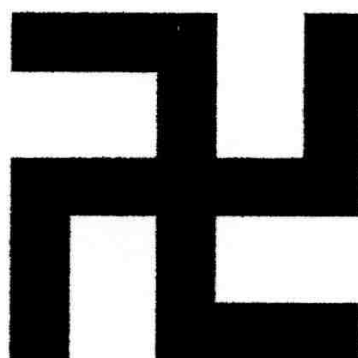
La creu esvàstica es representa amb els seus quatre braços torts en angle recte, estant els quatre ganxos inclinats en el mateix sentit. Els ganxos afegits a la creu i girats cap a la dreta o cap a l'esquerra, expressen no solament el moviment rotatori sinó encara la direcció del moviment, de la que solament és el derivat i el doble.

En temps antics la direcció de l'esvàstica era intercanviable, algunes cultures han diferenciat entre els dos símbols com oposats de salut i malaltia, bona sort i mala sort. Però donat que els nazis la van utilitzar, algunes persones tracten de diferenciar els dos significats variant la seva direcció, dient que la versió dels nazis, o sigui la primera versió (sinistrògira). Exposada a dalt, conté el significat d'odi i mort i l'altra versió, la segona (dextrògira) conté el significat antic i original del símbol, és a dir, el sol, la vida, el poder, la força i la bona sort.

L'esvàstica es troba al capdavant dels símbols de les nacions antigues, (la creu Jaina com l'anomenen ara els massons). És el "Martell de l'obrer" en el llibre dels números caldeu que arrenca espurnes del pedernal (espai), les espurnes del qual es converteixen en mons. És el "Martell de Thor", l'arma màgica forjada pels nans contra els gegants o les forces titàniques precòsmiques de la natura que es revelen i que al pas que viuen en la regió de la Matèria, es resisteixen a ser dominades pels déus, els agents de l'Harmonia Universal i han de ser primer destruïts. Aquesta és la raó per la qual el món està format per les restes de Ymir assassinat.

Sinistrògira

dextrògira

L'esvàstica és el "Martell Tempestuós" i, per això es diu que quan els Ases, els déus sants, després de ser purificats pel foc de les passions i patiments es fan dignes d'habitar en l'"Ida" en eterna pau, aleshores el "Martell Tempestuós" serà inútil. Això succeirà quan les cadenes de Hel, la deessa reina de la regió de la mort, no les retengui més ja que el regne del mal s'haurà acabat. Van portar el "Martell Tempestuós" amb ells no com a arma de guerra, sinó com a martell amb el qual consagrarien els nous cels i la nova terra.

En l'obra macrocòsmica el "Martell de la Creació" amb els seus quatre braços girats en angle recte es refereix al continu moviment i a l'evolució del Cosmos invisible de les forces. En la del Cosmos manifestat i de la nostra terra indica la rotació dels eixos del món i els seus cinturons equatorials en els cicles del temps; les dues línies que formen l'esvàstica signifiquen l'esperit i la matèria i les quatre grafies indiquen el moviment dels cicles de la revolució. Aplicat al microcosmos, a l'Home, ho mostra com a unió entre el cel i la terra; la mà dreta aixecada a l'extrem d'un braç horitzontal, l'esquerra assenyalant la terra.

En la Taula Esmeraldina d'Hermes, el braç dret alçat està inscrit amb la paraula "Solve", l'esquerre amb la paraula "Coagula". És el signe químic, cosmogònic, antropològic i màgic, tot alhora amb set claus per al seu significat intern. No és massa dir que el simbolisme compost d'aquest signe universal dels més suggestius, conté la clau dels set grans misteris del Cosmos. Nascut dels conceptes místics dels primers Aris i col·locats per ells en el mateix vestíbul de l'Eternitat, en el cap de la serp Amanta, va trobar la seva mort espiritual en les interpretacions escolàstiques dels antropomorfistes de l'Edat Mitjana.

És l'Alfa i Omega de la força creadora universal, desenvolupant-se de l'esperit pur i acabat en la matèria densa. És també la clau per al cicle de la ciència, divina i humana; i aquell qui compregui tot el seu significat, està per sempre lliure dels afanys de la gran il·lusió i enganyador. La llum que brilla sota del diví martell ara degradat en el "mallete" dels grans mestres de les lògies massòniques, és suficient per a dissipar les tenebres de tots els esquemes o ficcions humanes.

Sobre el seu significat Dechelette afirma: "No pot, segons la nostra opinió subsistir cap dubte sobre el seu significat primitiu: l'emblema del sol en moviment." Per a Rene Guènon va tenir un significat diferent: com símbol del Pol, seria el centre de l'acció del principi de l'Univers. No obstant la interpretació més generalitzada en l'edat mitjana, és la que correspon a la força solar, visió que és assumida per Dechelette.

En realitat l'origen del moviment, el va tenir Friedrich Krohn, membre de la Tule i de l'ordre dels Germans, qui va proposar l'adopció de la creu gamada com l'emblema del corrent. Desitjava que fos l'esvàstica dextrògira l'adoptada, basant aquesta elecció en el fet que aquest model era el del budisme ortodoxe, on significava fortuna (bona) i salut (psíquica i moral). Rebutjava l'esvàstica sinistrògira perquè significava el contrari. Va recordar que la zarina de Rússia, presonera dels boltxevics, l'havia adoptat com a signe de protecció i que això l'havia conduït a la massacre de la seva família.

Tule Gesellschaft (una societat secreta que pretenia perpetuar ensenyaments esotèrics provinents d'antigues tradicions germàniques paganes), va ser fundada el 25 de desembre de 1917 (una data escollida acuradament). Existia aleshores una Ordre dels Germànics -racista-, que tenia ja per emblema la creu gamada.

Karl Haushofer, geopolític nascut el 1869, va tenir un fill que va participar en la tentativa de l'atemptat contra Hitler el 20 de juliol de 1944. Haushofer formava part del Vrill, una altra societat secreta feroçment anticristiana on es practicaven tècniques tàntiques heretades directament dels "bompos" tibetans anomenats capells negres, oposats als capells grocs del budisme tradicional.

Adolf Hitler va adoptar la postura contrària a les deliberacions de F. Krohn i va preferir adoptar la creu sinistrògira, i la seva opinió, gràcies a la seva eloqüència persuasiva, va triomfar en les deliberacions del Deutsche Arbeiterpartei, i va ser així com la malèfica creu gamada, o repeteixo, esvàstica va entrar a la història d'Alemanya. A l'any següent el partit Deu. Arbai. Va ser reemplaçat pel Nacional Socialista Partit Obrer Alemany, amb una bandera de color vermell amb un disc blanc on gira en sentit contrari al del trajecte solar una esvàstica negra. Després van afegir l'àliga que per la seva astúcia era el símbol dels Aris. Per aquest motiu, per indicar la combustió espontània de l'àliga, la representaran en vermell. Aquest és el nostre símbol; l'àliga vermella ens recorda que hem de passar per la mort per a poder reviure.

Hitler no va conservar l'esvàstica en la seva posició normal, és a dir, com una creu de braços verticals, intencionadament, la va torçar a un costat per a recordar simbòlica i discretament una certa actitud de Shiva, déu hindú de la destrucció, al que es representa ballant en la roda de les existències i dels mons.

Adolf Hitler mai va pertànyer a la Tule, però, Rudolf Hess, que va ser el primer secretari i ajudant de camp del Führer va ser membre i assistent de Karl Haushofer. Més endavant es van convertir en el suplent personal de Hitler en la direcció del partit nacionalsocialista. És a dir, que a través d'ell l'esperit de la Tule va seguir conduint tot el hitlerisme amb les deïtats negres del Tibet xamanista pel darrere.

Fins que els nazis es van apoderar d'aquest símbol, la creu gamada era usada, com hem dit abans, per moltes cultures a través dels darrers 3.000 anys per a representar el sol, la vida, el poder, la força i la bona sort.

Per als budistes i hinduïstes la creu esvàstica és un símbol molt religiós que s'utilitza de forma comú. En el Tibet es marca amb ella el pit dels morts (fins i tot després del règim de Mao) abans de l'enterrament, i moltes estàtues de Buda porten la creu gamada pintada o gravada al pit i en els seus monuments ocupa ordinàriament el lloc del sol, i encara actualment és el signe predilecte i sagrat dels Vainos i dels budistes.

Fins i tot al principi del segle XX, l'esvàstica encara era un símbol amb connotacions positives. Per exemple, l'esvàstica era una decoració comuna que adornava amb freqüència els paquets de cigarretes. Les targetes postals, les monedes i edificis. Al llarg de la Primera Guerra Mundial, la creu gamada podia trobar-se fins i tot en les insígnies de les espatlles de la Divisió 45 d'infanteria i en la força aèria finlandesa fins després de la Segona Guerra Mundial va servir com a distintiu en l'aviació.

Per desgràcia, els nazis van ser tant efectius en l'ús de l'emblema de l'esvàstica que molts avui dia no coneixen el seu veritable significat. Estic segur que és el mateix que els hi passa a aquesta gent, que mig s'amaguen pintant el símbol d'aquesta creu a les parets i a sota dels ponts, i el dia que coneguin el seu veritable significat: el sol, la vida, la bona sort i que és un símbol molt religiós, se'ls hi despertara l'enteniment.

En el seu llibre macabre *Mi lucha*, Adolf Hitler va descriure la bandera nazi dient que el color vermell era la idea del moviment social i el blanc la idea nacionalista; que l'esvàstica era la missió de la lluita per la victòria de l'"home ari" i degut a això, la victòria de la idea del treball creatiu, que com sempre ha estat i sempre serà antisemita "fanàtica, intolerant i genocida". (Pàg. 496 – 497).

Adolf Hitler, polític alemany d'origen austríac (1899-1945) després de la Primera Guerra Mundial, on va obtenir la creu de ferro, va fundar a Munich el partit nacionalista.

En les eleccions de 1933, els seus partidaris van obtenir la majoria absoluta i Hitler va aconseguir el títol de fùhrer ("conductor"), va ser aleshores quan va arribar l'apogeu del seu sistema polític totalitari, amb la persecució racial i les seves depuracions en el seu mateix partit.

Va posar en marxa tota la seva tendència agressiva i extensiva en política exterior fins que la invasió de Polònia (1 de setembre de 1939) va iniciar la Segona Guerra Mundial.

Hitler va saber canalitzar l'afany de revenja del poble alemany però el va portar a un autèntic i espantós desastre.

El 1923 va ser condemnat a cinc anys de reclusió per haver promogut un moviment revolucionari a Munich i, a la presó, va escriure l'obra titulada *Mein Kampf* on ja es recullen les seves principals idees polítiques. El 1962 es va publicar el segon volum que no va ser editat durant la seva vida.

El 30 d'abril de 1945 es va suïcidar en unió de la seva esposa, Eva Braun, als soterranis de la Cancelleria de Berlín.

Com a conseqüència de la bandera nazi, la creu gamada aviat va ser un símbol d'odi, antisemitisme, violència, mort i assassinat. És per aquest motiu que sembla tenir aquesta connotació "per a molts que no coneixen el seu significat". Però, el veritable significat de tal símbol, l'original, el que va tenir per objectiu quan es va crear i, el que encara es troba en la vestimenta del personatge entronitzat en la càtedra de Centelles i, el que es troba en el paviment dels mosaics en el Museu Arqueològic de Tarragona i, el que encara els budistes li donen, és el símbol de l'infinit, del sol, de la vida, del poder, de la força i de la bona sort.